

Päivän pelastus

Olin alkanut tehdä partioita päivisin tavattuani naishenkilön puistossa. Tapahtunut oli aktivoinut minut lentämään päivisin tarkkailemassa kaupunkien rauhaa. Olin parhaillaan ilmassa New Yorkin yllä. Olin puuttunut muutamaa liikenneonnettomuuteen, mutta en saattanut ottaa ihmiskohtaloita käsiini, sillä muuten minut havaittaisiin ja sitten naamio ei välttämättä enää auttaisi. Salaisuuteni ei saisi kompromisoitua. Ajattelin naishenkilöä yhtenä, ajattelin myös, että mikä minua vaivasi, kun en saanut häntä mielestäni.

Eräänä päivänä päätin lentää Atlantin ylitse. Saisin hieman lomaa ja meri olisi sen verran laaja kokemus, että se ehkä hieman lievittäisi ajatuksieni vellontaa. Merien ulapoiden vedenpaljous oli valtavan upeaa katsella, kun olin korkealla ilmasta. Merilinnut lentelivät vetten yllä ja veden pinta kätki alleen valtavan määrän merielämää. Lensin monia tunteja. Olin sen verran vauhdikas, että neljässä tunnissa saatoin ylittää Atlantin ja saapua Eurooppaan. Olin kiinnostunut pohjoisesta ja ajattelin, että olisi mukavaa nähdä Saimaan norppa. Niinpä suunnistin Suomeen päin.

Lensin parhaillaan Espoon yllä, kun korviini kantautui miehen tuskanhuuto. Oli varhainen aamu, joten käänsin kurssini huudahdusta kohti. Olihan minun reagoitava hädän huutoon. Saavuin tapaturmapaikalle nopeasti. Hän makasi verisenä maassa, hänet oli lävistänyt rautainen tangon palanen. Tuumin, että oli ihme, että hänestä oli lähtenyt avunhuuto. Laskeuduin maahan hänen vierelleen. Saappaani puski soran lentämään ilmaan laskeutumispäikältäni.

Taitavana kaikissa kielissä yritin puhua miehelle. Hän oli tiedottomassa tilassa. Otin miehestä lujasti kiinni ja nostin hänet maasta, sulavasti niin, ettei metalli tehnyt pahaa jälkeä hänen ruhjoutuneeseen vartaloonsa. Käytin häneen parantavaa energiaa, joka sulki haavan muutamassa sekunnissa. Hän oli kuitenkin menettänyt verta sen verran, että hän pysyi tiedottomana. Ajattelin, että hän selviäisi, joten saatoin jättää hänet penkille. En saisi jäädä kiinni supersankari-hommista. Olin juuri lennähtämässä ilmaan, kun kuulin hänen sopertavan.

- Norppa...

Hämmästyin, sillä kuulosti, kuin hän olisi arvannut aikeeni. Olinhan päättänyt lentää Saimaalle. Nostin hänet penkiltä ja sitten lennettiin, ei turhan nopeasti, vaan varoen.

Auto parkkeerasi parhaillaan, lähellä järveä. Retkikunta oli saapunut perille ja kimpakyytiläiset kiittivät kyydistä, sitten lähtivät omille teilleen. Ystävykset suunnistivat venerantaan päin ja löysivät pian perille. He olivat vuokranneet veneen päiväksi. Molemmat astuivat veneeseen ja sitten he ottivat rannasta vesille. Aikomuksenaan heillä oli tähystää norppia, aika kului hiljaa, kunnes:

- Himputin urpo! Sinä olet idiootti!
- Sinähän se idiootti olet, mitäs keikutit venettä!
- Sinä olet urpo, sinun pitäisi olla tarkkana vesillä...
- Sinä puolestaan olet turhan tarkka. Syytätkö sinä tosissaan siitä vesiä?
- Katso! Aivot menevät tuolla vesiä pitkin...
- Sinä hiton erämaasissi olisit ollut hiljaa!
- Sinä ja airojen kanssa soutaminen, olisi pitänyt arvata, ettet saa pidetyksi kiinni niistä!
- Sinä... senkin kuravesien kala!

Aivot olivat lähteneet irti hankaimista pariskunnan tähystäessä näkyisikö rantakivillä norppaa. Monia tunteja oli kulunut hiljaisuuden vallitessa, mutta nyt he olivat alkaneet riitelemään keskenään. Pian riita kuitenkin hiljeni ja he istuivat hiljaa veneessä. He katsoivat toisiinsa. Hän tiesi, että joutuisi sukeltamaan veteen, sillä hän ei voisi pakottaa ystäväänsä hakemaan airoja. Niinpä hän sitten riisui vaatteensa, ei kaikkia, ja sitten sukelsi järveen.

Pinnan alla oli rauhallista. Hän ei pitänyt riitelemisestä, vaan hiljaisuudesta, mikä järven vesissä oli läsnä. Hän mietti, ettei ollut ennen tuota kertaakaan riidellyt ystäväänsä kanssa. Häpeä iski yllättäen siinä pinnan alla ollessa, kun hän mietti, kuinka oli haukkunut ystäväänsä kuravesien kalaksi. Eihän se hirveä haukkumanimi ollut, mutta... syystä tai toisesta implikaatio sai hänessä aikaan impulssin sukeltaa järven pohjaan, mutiin asti, missä kalat asustivat kaikessa rauhassa. Rauhan etsiminen oli hänelle hetken mielijohteesta hyvä idea, ja niinpä hän pohjaa päin sukeltaessaan muuttui hiljaa pieneksi ahveneksi. Sinne hän meni, järven pohjaan siksi, että riita oli saanut hänessä aikaan muodonmuutoksen. Hänestä tuli kala. Pinnan alla hän erotti norpan sukellemassa vesiään.

*

Olin lopulta saanut perille Saimaalle, omin ilmojeni tein lentämällä. Laskeuduin rannalle kantaen yhä häntä mukana. Katsoin tähystäen, mutta en erottanut norppia – vain veneen, ja veneessä istuvan naishenkilön. Katsoessani häntä, kävi niin, jotta sankarinsilmäni näki

tapahtuneeseen, kuinka hän istui veneessä odottamassa häntä, ystäväänsä – jonka olin kantanut sylissäni tajuttomana Espoosta Saimaalle. Aivot olivat ajautuneet rantaan. Jätin miehen siihen paikkaan, missä aivotkin olivat. Siinä samassa norppa sukelsi pintaan ja katsoi minuun. Norppa näytti hymyilevän.

Se oli päivän hyvä työ, olin saattanut ystävykset yhteen, eikä riidastakaan ollut jäänyt hänen mieleensä muistoakaan, joten se oli unohdettu. Ystävykset toivat taas mieleeni tapaamani naishenkilön. Oli mukavaa lentää takaisin kotiin, miettien sitä, kuinka mukavaa olisi olla perillä kotona, lähellä ihmeellistä kaunista, mysteerillistä naishenkilöä. Olla autuaan tietämätön siitä, kuinka he ajattelivat toinen toisiaan.